

วิทยานิพนธ์นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และวิเคราะห์ถึงปัญหาในมาตรา 39 แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2537 ซึ่งเป็นบทบัญญัติในเรื่อง ความสิ้นสุดลงของผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคมฯ มาตรา 33 โดยเมื่อผู้ประกันตนสิ้นสภาพการเป็นลูกจ้าง และได้ส่งเงินสมทบครบตามเงื่อนไขเวลาที่ก่อให้เกิดสิทธิ ที่จะได้รับประโยชน์ทดแทนแล้วนั้น ผู้ประกันตนต้องสมัครเข้าประกันตนต่อสำนักงานประกันสังคม ภายในเวลา 6 เดือน เพื่อรักษาสิทธิ และประโยชน์เดิมไว้ ทั้งนี้ ผู้ประกันตนต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนประกันสังคมด้วยตนเอง

ปัจจุบันการส่งเงินสมทบของผู้ประกันตนที่มีสถานะเป็นลูกจ้าง ตามมาตรา 33 มีผู้ประกันตน รัฐบาล และนายจ้างร่วมกันส่งเงินสมทบ ต่อมาหากผู้ประกันตนได้พ้นจากสถานะความเป็นลูกจ้างแล้ว และมาสมัครเข้าประกันตนต่อ คือ ผู้ประกันตนตามมาตรา 39 โดยผู้ประกันตนจะต้องส่งเงินสมทบร่วมกับรัฐบาล ซึ่งไม่มีนายจ้างร่วมส่งเงินสมทบด้วย จึงเป็นภาระแก่ผู้ประกันตนในการส่งเงินสมทบ รวมทั้งปัญหาอันเกิดจากการตีความตัวบทกฎหมายของเจ้าหน้าที่ ในเรื่องการขอรับประโยชน์ทดแทน และปัญหาของการบริหารจัดการกองทุน ที่มีการบริหารจัดการกองทุน โดยนำไปรวมกับกองทุนของผู้ประกันตนตามมาตรา 33 ซึ่งมีการจัดเก็บเงินสมทบที่แน่นอน เมื่อเทียบกับการจัดเก็บเงินสมทบของผู้ประกันตนตามมาตรา 39 ผู้ประกันตนที่สมัครใจล้วนมีรายได้ที่ไม่แน่นอน และส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ มีโรคประจำตัวที่ต้องการการรักษาอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้กองทุนเกิดภาวะความเสี่ยง และขาดเสถียรภาพ

ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้เขียนมีความเห็นว่า จำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขกฎหมายประกันสังคมใหม่ โดยการบัญญัติกฎหมายขึ้นเป็นการเฉพาะสำหรับผู้ประกันตนตามมาตรา 39 เพื่อให้เกิดความชัดเจนและเป็นธรรม ในด้านของผู้ประกันตนมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน รวมทั้งยังทำให้ผู้ประกันตนได้รับความคุ้มครอง และอยู่ในระบบการประกันสังคมมากขึ้น

The objective of this thesis is to study and analyze the problems related to Article 39 of the Social Security Act B.E. 2533, as amended by Amendment No. 2 B.E. 2537. This Article provides that the status of an insured person under the Social Security Act will be terminated upon the termination of an employee from his employment. However, the insured person continues to be entitled to all of the benefits under the Social Security Act if he has continuously made contributions to the Social Security Fund (“the Fund”) for a certain period of time, as stipulated in the Act, and renews his membership in the Fund within six months after termination. In such cases an employee has to make the contributions to the Fund by himself.

Presently, if the insured person is an employee under Article 33, the employee, himself, the government and his employer will jointly make the contributions to the Fund. However, if the employee is terminated from his employment and he renews his membership in the Fund under Article 39, only the employee and the government (without any contributions from the employer) would have to make the contributions to the Fund. In such event, it would be a burden to the insured person. There are also problems which are due to the interpretation of the Act by the officials when there is a claim for benefits from the Fund. Problems also exist in the area of the management of the Fund when the funds collected under Article 33, which represent steady contributions by employed persons, are commingled with the funds collected under Article 39, which are contributions made by voluntary insured persons who do not have any steady incomes. A voluntary insured person is usually old and subject to chronic illnesses and requires continuous treatment, thus creating greater risks and burdens to the Fund.

With the above problems, the author is of the opinion that the Social Security Act should be revised by promulgating new legislation specifically designed to handle insured persons under Article 39 with a view that it be more fair to insured persons and consistent with the present economic conditions. As a result, the insured persons would acquire more protection and retain their membership in the Fund.